

[Hans Schmidt.]

dette formål i 1908, det vil altså sige før den første verdenskrig. Hvis det er lovens formål bl. a. at hindre en tysk økonomisk ekspansion i Danmark, mener jeg, at det ville være rimeligt at holde disse bygninger udenfor konfiskationen. Jeg skal derfor henstille, at man tager spørgsmålet om dispensation op til overvejelse. Selvom en sådan dispensation i reglen kun gives til fordel for naturlige personer, er der jo allerede skabt præcedens for dispensation også til fordel for juridiske personer.

Endvidere mener jeg, at Höfeverwaltungsgesellschafts forhold kunne give anledning til nye overvejelser. Höfeverwaltungsgesellschaft har i løbet af tiden overtaget gårde tilhørende tysksindede landmænd i Nord-slesvig, men har i princippet tilkendt i alt fald en del af disse forhenværende ejere en forkøbsret, og spørgsmålet er så, om denne forkøbsret ikke er af en sådan karakter, at den også eventuelt vil kunne gøres gældende overfor staten, der har overtaget selskabets aktiver. Det er et forhold, som vi gerne ville have adgang til at drøfte med de kompetente myndigheder. Det samme er tilfældet med Deutsche Selbsthilfes formue, der står under administration siden 1945.

Det må også være mig tilladt at sige et par ord om beslaglæggelsen af vore skolebygninger i 1945, der betød intet mindre end en katastrofe for vort skolevæsen og skabte store vanskeligheder for os ved at komme i gang igen. Disse skolebygninger er ikke konfiskeret i henhold til lov af 30. marts 1946, men inddraget i forbindelse med § 10 i loven af 9. oktober 1945 om tilbagebetaling af fortjeneste ved erhvervsvirksomhed m. v. i tysk interesse. Det er altså den samme bestemmelse, som man har bragt til anvendelse med hensyn til familieunderholdsbidragene til vore krigsfrivillige. Vi kommer her ind på hele spørgsmålet om clearinggælden, og der må for os at se kunne rejses tvivl om, hvorvidt de enkelte tyske skoleforeninger i det hele taget kan anses for passivlegitimerede i relation til de overfor dem rejste krav, idet spørgsmålet om clearinggælden muligvis i første linie kunne tænkes at være et dansk-tysk mellemværende. Også dette spørgsmål ville vi gerne have lov til at drøfte med de kompetente ministerier.

Med hensyn til vort kulturelle arbejde skal jeg nævne, at vi stadig er interesseret i spørgsmålet om lovhjemmel til at oprette privatskoler med eksamensret. Det, vi her for tiden tænker på, er at kunne gå i gang med mellemskoleklasser, for hvilke undervisningen tilrettelægges efter de tilsvarende danske undervisningsplaner, og hvor eksaminationen foretages af censorer, der beskikkes af den danske stat. Forskellen i forhold til den danske mellemskole vil altså udelukkende bestå i undervisningssproget, hvorved jeg ikke behøver at pointere, at vi selvfølgelig er interesseret i, at den danske sprogundervisning såvel som undervisningen i dansk litteratur, historie og geografi kan stå mål med den i de danske skoler. Vi ønsker, at vore børn vokser op i begge sprog, således at de både får adgang til tysk og dansk åndsliv og bliver så vel udrustet til den daglige tilværelse i grænselandet, som det er muligt. Da det danske mindretal syd for grænsen også beskæftiger sig med spørgsmålet om skoler med eksamensret, ville det være naturligt, om man tog dette spørgsmål op til behandling på begge sider af grænsen og forsøgte at nå frem til en løsning, der kunne accepteres af alle parter.

På det sociale område føler jeg trang til at udtale vor tilfredshed med, at Danmark og Tyskland har truffet en aftale, der respekterer de krav, som mange af vore medborgere i grænselandet har erhvervet overfor den gamle tyske Reichsangestelltenversicherung. Jeg skal her fra denne talerstol rette en henstilling både til de danske og til de tyske lovgivende myndigheder om at sørge for en snarlig ratifikation af denne overenskomst, for så vidt som en sådan skulle være nødvendig, således at renteudbetalingerne kan sættes i gang hurtigst muligt. Mange af vore gamle, der har måttet savne renten siden 1945, ville være taknemlige for en sådan hurtig ordning af sagen.

Selve overenskomsten betragter vi som et lille tegn på normalisering af forholdene i grænselandet. Af samme grund er vi taknemlige for, at de gamle overenskomster imod dobbeltbeskatningen, der blev suspenderet i 1945, nu atter kan anvendes, et forhold, der har særlig betydning for befolkningen på begge sider af grænsen. Vi ville betragte det som et yderligere skridt i samme positive retning, dersom Danmark kunne